

[Forsvarsministeren]

Regeringen er af den overbevisning, at den anmodning bør efterkommes i overensstemmelse med den traditionelle danske politik på dette område. De 13 mand til hovedkvarteret vil kunne tilgå midt i april måned.

Der har i debattens løb været forskellige synspunkter fremme, som jeg vil knytte nogle bemærkninger til.

Hr. Pelle Voigt spurgte i sit indlæg om, hvad der er det værst tænkelige tilfælde, og han stillede yderligere et tillægsspørgsmål om, hvorfor vi mente, at det var nødvendigt også at tilføre panserværnsraketter og morterer.

Fru Annette Just spurgte, hvordan vi i beslutningsforslaget kunne sige, at der ikke er tale om en øget fare.

Jeg vil godt understrege, at når vi siger, der ikke er tale om en øget fare, så er det for det personel, der er i Sektor Nord. Til gengæld har vi oplevet, at der var et angreb ind i en anden FN-beskyttet sektor, Sektor Syd, og det ledte selvfølgelig frem til nogle overvejelser, hvis noget tilsvarende skulle blive tilfældet i Sektor Nord. I forbindelse med angrebet i Sektor Syd skete der også det i Sektor Nord, at serberne, krainaserberne, tog de tunge våben ud af depotet, efter at vi havde brugt meget tid på at sikre, at våbnene var kommet i depot. Man kan sige, at det var et rimeligt skridt til selvforsvar, når FN-styrkerne altså ikke kunne beskytte dem mod et angreb fra kroatisk side. Men det er klart, at en sådan situation selvfølgelig også leder til eftertanke. Desuden kan man forestille sig i forbindelse med implementering af Vance-Owen-planen eller en flyforbudszone, at der kunne forekomme episoder. Vi ved ikke, om det vil ske, det håber vi ikke, men omvendt mener vi, at det er vores ansvar at forsøge at gennemtænke, hvad der kunne ske, hvis f.eks. krainaserberne ville forsøge på en eller anden måde at angribe eller på anden måde genere FN-styrkerne. Og derfor har det selvfølgelig været vores udgangspunkt at forsøge at gøre det maksimale for deres sikkerhed inden for de rammer, som FN opstiller.

Det er klart, at hvis der opstår en spændingssituation, vil det i første omgang være således, at med en tilførsel af pansrede mandskabsvogne vil man være bedre i stand til at gennemføre patruljeringen med en mindre risiko, hvis der skulle blive skudt på dem med håndvåben eller lettere våben, sammenlignet med en situation, hvor man kører rundt i åbne jeeps.

Tilsvarende, hvis der er en situation, hvor vi finder det nødvendigt at sammentrække vores styrker. Så vil det være utrolig nyttigt at have fået tilført pansrede køretøjer, det vil meget nedsætte risikoen, og endelig kan man forestille sig den ekstreme situation, hvor man ville være nødt til at forsøge at evakuere vores styrker fra området, og i den situation ville det være vigtigt at kunne beskytte sig, hvis der var nogen, der ville angribe vores styrker med kampvogne, men det ville også være nødvendigt i et forsøg på at trække styrkerne ud at have en mulighed for at lægge en begrænset ild for at kunne beskytte udtrækningen af styrkerne.

Det, vi har gjort, er, at vi er gået op til det loft, som FN tillader med hensyn til våbensystemer. Jeg mener, det er en naturlig reaktion at sige, at vi, når FN muliggør det, tilfører dem de våbensystemer. Men jeg vil dog godt understrege – og det synes jeg må være meget vigtigt også for hr. Pelle Voigt – at der i det her tilfælde er tale om defensive våben, og det er også klart, at de kun skal anvendes defensivt. I et område, hvor der i øvrigt befinder sig både kampvogne og tungt artilleri, dér må man altså sige, at det ville være meget, meget svært at opfatte det her som en trussel mod nogen af de styrker, der i forvejen befinder sig i området.

Så havde fru Annette Just en tanke om at opdele forslaget, og jeg går ud fra, at fru Annette Just ikke ville opdele forslaget således, at vi sendte PMV'erne derned og ikke sendte køerne med. Det var nok ikke det, der var tanken. Vi er selvfølgelig også bekendt med, at der var to partier her i Folketinget, som sidste gang var imod engagementet i Bosnien-Hercegovina, nemlig SF og Fremskridtspartiet. På den anden side sagde et stort flertal i Folketinget sidste gang ja til vores engagement i Bosnien-Hercegovina, og den udvikling, der siden har været, har klart bekræftet i hvert fald set med mine øjne, at det var rigtigt, at vi engagerede os, og at vores engagement har været med til at spare mange, mange menneskeliv i denne vinter og har været med til at sikre, at nødhjælp nåede frem til folk, der ellers var døde af sult eller sygdom.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg takker endnu en gang for den meget velvillige modtagelse, og jeg deltager selvfølgelig meget gerne i en opklaring af eventuelle spørgsmål i forbindelse med det forestående udvalgsarbejde. Det er mit håb, at et bredt flertal i Folketinget ved an-